Diumenge 2 (C) de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Lc* 9,28-36): En aquell temps, Jesús prengué Pere i Joan i Jaume, i pujà en una muntanya a pregar. I s'esdevingué que, mentre pregava, l'aspecte del seu rostre era un altre i el seu vestit blanc refulgia. I heus aquí que dos homes conversaven amb ell. Eren Moisès i Elies, els quals apareguts en glòria, parlaven de la seva sortida, que havia de realitzar-se a Jerusalem. Però Pere i els qui eren amb ell estaven afeixugats de son. I un cop despertats, veieren la glòria d'ell i els dos homes que eren amb ell. I passà que, quan se'n retiraren, digué Pere a Jesús: «Mestre, bo és d'estar-nos aquí. Fem, doncs, tres tendes: una per a tu i una per a Moisès i una per a Elies», no sabent el que es deia. I parlant encara d'aquestes coses, es formà un núvol i els cobria; i tot entrant en el núvol, tingueren por. I una veu se sentí des del núvol que deia: «Aquest és el meu Fill, l'elegit; escolteu-lo!». Després de sentir-se la veu, es trobà Jesús sol. I ells callaren, i a ningú no digueren en aquells dies res del que havien vist.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Jesús pujà en una muntanya a pregar»

Rev. D. Jaume GONZÁLEZ i Padrós
(Barcelona, Espanya)

Avui, segon diumenge de Quaresma, la litúrgia de la paraula ens porta invariablement l'episodi evangèlic de la transfiguració del Senyor. Enguany amb els matisos propis de sant Lluc.

El tercer evangelista és qui subratlla més fortament el Jesús orant, el Fill que està permanentment unit al Pare a través de l'oració personal, a voltes íntima, amagada, a voltes en presència dels seus deixebles, plena de la joia de l'Esperit Sant.

Fixem-nos, doncs, que Lluc és l'únic dels sinòptics que comença la narració d'aquest relat així: «Jesús (...) pujà en una muntanya a pregar» (Lc 9,28), i, per tant, també és el qui especifica que la transfiguració del Mestre s'esdevingué «mentre pregava» (Lc 9,29). No és pas un fet secundari, aquest.

La pregària és presentada com el context idoni, natural, per a la visió de la glòria del Crist: quan Pere, Joan i Jaume «un cop despertats (...) veieren la glòria d'ell [Jesús]» (Lc 9,32). Però no solament la d'Ell,

sinó també la glòria que ja Déu manifestà en la Llei i els Profetes; aquests —diu l'evangelista Lluc— «apareguts en glòria» (Lc 9,31). Efectivament, també ells troben el propi esplendor quan el Fill parla al Pare en l'amor de l'Esperit. Així, en el cor de la Trinitat, la Pasqua de Jesús, «la seva sortida, que havia de realitzar-se a Jerusalem» (Lc 9,31), és el signe que manifesta el designi de Déu des de sempre, portat a terme en el si de la història d'Israel, fins a l'acompliment definitiu, en la plenitud dels temps, en la mort i la resurrecció de Jesús, el Fill encarnat.

Ens fa bé recordar, en aquesta Quaresma i sempre, que solament si deixem aflorar l'Esperit de pietat en la nostra vida, establint amb el Senyor una relació familiar, inseparable, podrem gaudir de la contemplació de la seva glòria. És urgent deixar-nos impressionar per la visió del rostre del Transfigurat. A la nostra vivència cristiana potser li sobren paraules i li manca estupor, aquell que féu de Pere i els seus companys testimonis autèntics del Crist vivent.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Que ningú s'avergonyeixi de la creu del Crist, gràcies a la qual el món ha estat redimit. El Senyor va carregar sobre seu tota la feblesa de la nostra condició, i, si ens mantenim en el seu amor, vencerem el que Ell va vèncer i rebrem el que va prometre» (Sant Lleó el Gran)

- «Jesús pren la decisió de mostrar a Pere, Jaume i Joan una anticipació de la seva glòria, la que tindrà després de la Resurrecció, per confirmar-los en la fe i encoratjar-los a seguir-lo en el camí de la prova, en el camí de la Creu» (Francesc)

- «Per un moment, Jesús va deixar veure la seva glòria divina, confirmant així la confessió de Pere. D'aquesta manera ensenyava que 'per entrar a la seva glòria', havia de passar per la creu a Jerusalem. Moisès i Elies havien vist la glòria de Déu a la muntanya. La llei i els profetes havien anunciat els sofriments del Messies. La passió de Jesús era volguda pel Pare: el Fill actuava com a Servent de Déu» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 555)